

PROLOG

Mă uit lung la făptura din fața mea, înăbușind dorința de a-mi freca pleoapele cu podurile palmelor. Am impresia că nu văd bine.

Ce mama naibii s-a întâmplat cu nasul ei? În pozele de pe Instagram nasul ei era mai mult decât perfect. Acum e cârn, lung și ascuțit spre final, făcând-o să arate ca o vrăjitoare. Un nas care, sincer să fiu, mă cam sperie și totodată, mă face să mă zgâiesc lung la el.

Cora continuă să-mi povestească despre viața ei, în timp ce eu încerc să mă concentrez și la altceva decât la chestia de pe fața ei drăguță. Nu că aș reuși. Chestia aia mai are puțin și îmi scoate ochii, atât de mare e.

— Scuză-mă, o întrerup, neputând să mă abțin.

Eu sunt Dwight Hudgens, tipul care, într-un fel sau altul – sau mai bine spus mai devreme sau mai târziu – dă cu bâta în baltă.

— Ești englez, nu-i așa? vrea ea să știe, mijindu-și încântată ochii. Am remarcat accentul tău.

— Da, dar nu despre asta vreau să vorbesc acum, i-o retez. Vreau să te întreb altceva.

Cora își îndreaptă spatele, pregătită. Are un zâmbet micuț pe buzele-i cu formă frumoasă care, săracele, sunt umbrite de nasul colosal.

— Spune-mi, mă îndeamnă entuziastă.

— Ai consultat vreodată un medic estetician? o întreb.

Încă de când am văzut-o, întrebarea asta mi-a stat pe limbă.

Bruneta din fața mea se încruntă nedumerită. Știu, întrebarea mea e total pe lângă subiect și nu se cade să o întreb așa ceva la prima întâlnire – care o să fie și ultima, evident – dar nu mă pot abține. E ca și când defectele persoanei din fața mea îmi provoacă mâncărimi de limbă.

— Nu, de ce? Crezi că aş avea nevoie de o mărire de sâni?

Privirea îmi coboară pe sâni ei, scoşi în evidenţă de un maiou decoltat.

— Oh, nu sâni sunt problema, ci nasul! exclam înainte să îmi acopăr gura cu palma.

Na, că am făcut-o!

Tânăra femeie îşi atinge discret nasul, din ce în ce mai debusolată. Probabil se întreabă ce m-a apucat tocmai acum, după o jumătate de oră de când ne-am întâlnit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nasul tău e uriaş, domnişoară! turui dintr-o suflare, simţindu-mă în sfârşit mai uşurat. Trebuie neapărat să consulţi un medic estetician, care să rezolve problema. Să fiu sincer, din prima clipă în care te-am văzut l-am observat şi, tot sincer îţi spun, nu pot să-mi mai iau ochii de pe el.

Cora face o figură oripilată, o figură care nu mi-e străină. Am obiceiul prost să spun lucrurilor pe nume, ceea ce-mi aduce de cele mai multe ori necazuri.

Ca acum, de altminteri.

Înainte să reacţionez, Cora înşfacă ceaşca cu cafea din faţa ei şi mă împrăştă cu ea direct în faţă. Şi nici măcar nu sunt surprins de asta.

— Nesimţitule! tună furioasă, ridicându-se de la masă şi atrăgând atenţia asupra noastră.

Toţi cei aflaţi în cafenea se uită acum la mine. Grozav.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva unei fete?! Maică-ta nu te-a educat?

Relaxat, îmi şterg faţa cu palma, apoi o scutur pe lângă masă, încercând să fac abstracţie că toţi se holbează la mine. Toată treaba asta a devenit o obişnuinţă.

— Am primit educaţie, crede-mă, îi replic într-un final. Poate că prea multă. Am fost educat să spun adevărul, ca

în cazul de față. Nasul tău e oribil și photoshopul nu o să te ajute la nesfârșit, drăguță, dar bisturiul sigur ar rezolva problema de pe fața ta.

Și mai enervată, înșfacă și cafeaua mea și mi-o aruncă în față, făcându-mă să izbucnesc în râs. Norocul meu că nu există și a treia pe care s-o arunce, altfel sunt sigur că ar mai fi făcut-o.

— Mulțumesc pentru întâlnire, rânjesc.

— A fost cea mai proastă întâlnire din toată viața mea! mă informează.

Luându-și poșeta, pleacă furioasă, părăsind cafeneaua cu tunete și fulgere. Rămas în sfârșit singur, încerc să îndepărtiez restul de cafea de pe fața mea, lingându-mi încet buzele cu gust dulceag.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Mereu reacționează la fel. Toate. Niciuna dintre cele cu care m-am întâlnit până acum nu a fost în stare să accepte un adevăr atât de tăios, iar Cora cu siguranță nu arăta ca o persoană care ar putea să-și asume faptul că are un nas urât.

Un șervețel apare de nicăieri. Nici nu trebuie să-mi ridic privirea ca să știu cine e, dar totuși o fac. Îmi opresc ochii pe ecusonul pe care îl are prins în piept și oftez, căci e fix aceeași persoană care îmi sare mereu în ajutor.

— E a treia oară săptămâna asta, mormăie chelnerița cu nume divin. Dacă se mai întâmplă, o să te pun să ștergi podeaua.

Îmi ridic amuzat privirea pe chipul ei delicat, zâmbindu-i. Tot a treia oară îmi sare și ea în ajutor, aducând șervețele cu care să mă șterg. Ba mai mult, pot să jur că le avea deja pregătite încă de când m-a văzut intrând în cafeneaua în care lucrează de ceva timp.

— Încă nu mi-ai spus cine ți-a pus numele ăsta, Heaven, îi amintesc.

— Nici nu o să-ți spun, zâmbește.

Totuși, trebuie să recunosc că i se potrivește într-o oarecare măsură. Dacă mă uit în ochii ei, într-adevăr, văd raiul. Sunt de un albastru divin și de o mărime de-a dreptul ridicolă. Albaștri și uriași.

Dar, când mă uit pe obrazul ei stâng, pe care șade frumos o cicatrice oribilă, mi se taie tot elanul. La fel mi-l taie și aparatul auditiv pe care încearcă să-l ascundă cu părul blond și drept, tuns până la umeri. Știu deja că e acolo.

La fel și piercingul din nas.

— Păcat, mormăi.

Arunc șervețelele folosite pe masă și scot portofelul din buzunar, lăsându-i o bancnotă lângă ceașca mea goală.

— Aș spune că a fost o cafea delicioasă, dar... nici măcar n-am apucat să beau din ea.

— De data asta te iert, mă informează serioasă. Data viitoare te pun să ștergi podeaua. Cât despre cămașa ta pătată... propun să încerci să o speli cu bere.

Mă ridic în picioare, eclipsând-o total pe chelnerița vorbăreață cu care, sincer să fiu, încep să leg un soi de prietenie. Eu ajung să fiu improșcat, iar ea sare cu șervețele. Sigur suntem prieteni.

Cred.

— Bere? întreb mirat.

— Bere, mă asigură. Oricum, ce i-ai spus de s-a supărat atât de tare?

Îmi arcuiesc curios o sprânceană. E pentru prima oară când mă întreabă ceva atât de personal și nu știu dacă asta mă lasă rece sau mă deranjează. În general, nu-mi plac persoanele prea curioase, dar fapta asta mică și uscată cu siguranță mă distrează.

— După cum a reacționat, ceva nasol, replic nepăsător, ridicând din umeri. Ne mai vedem, Heaven.

Dau să plec, însă vocea ei mă oprește când spune:

— E Haven.

— Poftim?

— Numele meu e Haven, nu Heaven. Fără „e”.

— Haven? mă încrunt. Încep să cred că, cel care ți-a pus numele, nu a fost prea inspirat.

Ridică și ea din umeri, deloc deranjată de remarca mea.

— Și nici cel care ți-a comandat ecusonul nu a fost prea inteligent, adaug.

— Mereu mi se greșește numele, rânjește.

— Atunci ar trebui să-ți schimbi numele în „Amanda” sau să începi să-i dai în judecată pe cei care greșesc! glumesc. E grosolan să faci o asemenea greșeală.

— E un „e”, pufnește.

— Cum spui tu, Heaven.

Îi rânjesc și eu, amuzat de mutra pe care o face.

— Asta a fost intenționat, flutură dintr-un deget.

— Oare?

Pornesc spre ieșirea din cafenea, mergând cu spatele.

— Ne mai vedem, îngerașule! Data viitoare ai face bine să intervii înainte să fiu împrășcat cu cafea, propun. Ai face economie de șervețele!

Părăsesc localul în hohote când, delicată ca o fată bine crescută, îmi arată discret degetul mijlociu.

Fata asta clar s-a născut pe partea greșită a Raiului.